

Огрей ме, лъча от небето,
огрей нгд колибата бедна
и дай ми надежди и радост,
и дай ми утеха последна.
Тук сутрин посрещам самичък
до извора мойте елени
и с бяла пшеница ги храня,
и с дъбови клонки зелени.

Живееме в сламени хижи
под тихия свод на звездите
и слушаме вечер как пеят
на горския ручей водите.
Тук горската песен опива,
тук простата мъдрост говори
в шума на зелените листи
и сините ведри простори.

А вечер, щом мръкне и тихо
зашушнат самотни листата,
бездомникът вятър се връща
с криле уморени в гората.
И двама приседнали вънка
на здрача под топлата пазва,
за своите хайдушки копнежи
гората ни пей и разказва.